

Liv. Det er ikke blot Regeringen, der har været Genstand for disse voldsomme Angreb, det er ogsaa Kongemagten, der har maattet holde for, ja man har i Højres Blade kunnet læse mere eller mindre forblommede Antydninger af, at man ikke vilde være bange for endog at gaa til Statskup. Overfor en saa rasende og ubehersket Modstand, som Højre har vist imod Regeringen i Forfatningsspørgsmaalet, har Socialdemokratiet ment, at det var dets Pligt ikke at skabe Regeringen større Vanskeligheder end højst fornødent, og ud fra denne Betragtning er det, vi har ført vore Finanslovforhandlinger i Aar.

Straks, da Regeringen fremsatte sit Forfatningsforslag, tilsagde Socialdemokratiet Regeringen sin ærlige og alvorlige Støtte og saa bort fra sine egne videregaaende Ønsker i Retning af Forfatningsændringer. Denne ærlige og alvorlige Støtte har vi ydet Regeringen, og ingen skal kunne benægte, at vi redeligt har holdt det Løfte, vi den Gang gav Regeringen. Det er det, der har præget vor Politik og vor Taktik i indeværende Samling. Men den samme Ærlighed og Alvor venter vi fra Regeringens Side, vi Socialdemokrater vil det længst mulige tro, at Regeringen handler ærligt og alvorligt i denne Sag. Nu har Højre Maaned efter Maaned med intetsigende Paaskud og ved umulige Ændringsforslag trukket denne Sag i Langdrag. Det danske Folk er ved at tabe Taalmodigheden. Man maa næsten væmmes ved at se det Rænke- og Intrigespil, som er lagt for Dagen i denne Sag. Men ligesom Folket er ved at tabe Taalmodigheden, haaber jeg, at Regeringen og dens Chef vil tabe den. Rigsdagssamlingen gaar nu paa Hæld, og vi ved, at der for os alle forestaar nye Valg, at vi skal ud til Vælgerne. Men jeg siger, at inden denne Rigsdagssamling slutter, og inden vi gaar ud til vore Vælgere, vil det være meget ønskeligt, om der fra Regeringens Side ved denne Lejlighed maatte blive fremsat klare og bestemte Udtalelser, saa at vi kunde faa Rede paa, hvordan Regeringens Stilling i denne Sag i Virkeligheden er. Lad os blive fri for de plumrede Vande. Lad os gaa til Valg paa rene og klare Linjer, saa at vi ved, hvor enhver staar i denne Sag. I 7 Aar har nu Forfatningsspørgsmaalet staaet paa Dagsordenen. Folket kræver det løst, og kræver det snarlig løst. Folkets Taalmodighed er sikkert snart forbi. Her kommer det nu an paa Regeringens Chef, og vi ønsker derfor at høre, hvad Ministerchefen har at sige i denne Sag. Da dette Spørgsmaal var til tredie Behandling her i Tinget, udtalte

Ministeren: „Nu er Frasernes Tid forbi, nu er Skaaltalernes Tid forbi i denne Sag, nu skal vi have Handling“. Ja, det er det, vi venter, og det, vi ønsker at høre noget om, at nu skulde vi skride til Handling. I 7 Aar er Sagen drøftet og ikke bragt et Hanefjed frem. Nu ønsker vi, at der maa skrives til Handling, og hvis det er den højtærede Ministers Mening med Alvor og Ærlighed at skride til Handling i denne Sag, kan jeg tilsige ham ikke alene Socialdemokratiets Støtte, men Støtte af det aldeles overvejende Flertal af de danske Vælgere.

Zahle: Det nu til Vedtagelse foreliggende Finanslovsforslag er i og for sig ikke noget mærkeligt Forslag. Det indeholder ikke store, opsigtvækkende Ting. Det er ført videre i det gamle Spor. Heller ikke er der Grund til at gyse over, at det viser et Underskud, thi det kan ikke overraske nogen, at den ærede Ordfører har bragt i Erfaring, at alene Formue- og Indkomstskatten kan ventes at komme ind med et saa meget større Beløb, end den er anslaaet til, at allerede derved Underskuddet vil være ophævet. Der er formodentlig andre Skatter, der ogsaa vil gaa ind med større Beløb, end der paa Finanslovsforslaget er beregnet, og saa vil det vise sig, at Balance er til Stede.

Men der er to Ting, som det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, har imod det foreliggende Lovforslag. Det ene er, at Militærudgifterne ikke er holdt indenfor den finansielle Ramme, som var givet ved de nye Militærlove. Det er beklageligt. Jeg synes, at det Parti, der nærmest er Ministeriets Parti, burde have ladet sig det være magtpaaliggende, at Militærudgifterne ikke paa nogen Maade kom til at overstige det Beløb, som det var beregnet, at disse Love skulde medføre. En anden Ting, jeg har imod det foreliggende Forslag, er, at man paa det har nægtet en hel Del af Statens lavest lønnede Arbejdere et Lønningstillæg, som var højst nødvendigt for dem. Da vi efter de nye Skatter faktisk har Balance paa Budgettet, naar man tager i Betragtning, hvad der kan ventes at indgaa mere i Skat end opgivet, burde man ikke have stillet sig saa karrigt overfor Mennesker, som gør Statens Arbejde, og som faar en Løn, der er saa ringe, at de ikke uden det største Besvær kan skaffe sig Livets nødtørftigste Underhold. Man burde snarere have sparet paa rene Luksusbevillinger til Militærvæsenet, som man er gaaet med til, og saa ladet de lavest løn-